

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א

כסליו תשפ"ב

מי מצא את הארנק

אחד הקוראים מספר לנו סיפור קטן, אך עם מסר גדול...

הצדיק הנסתר התגאה?

אסופת סיפורים מרתקים שיעזרו לנו להתמקד ולשמוח ב"חצי הכוס המלאה"
עד שפשוט נגלה שבעצם כל הכוס מלאה...

האוטובוס נשרף עם הכובע

בחור ישיבה מספר סיפור מופלא ביותר של "השגחה פרטית",
מחסדי השם עם "עמלי התורה"

חוצפתו של הזוכה בפיס

מי מאתנו דומה לאותו "זוכה בפיס" ששכח תוך רגע את כולם?

מקצת מן האור

חצי הכוס המלאה • מתי שותים
"לחיים" • האילים שפתח את פיו •
חוצפתו של הזוכה בפיס • היית
צריך לשלם מיליונים... • צדיק היה בדורותיו • שיחת חיזוק מאלון פז • היונה שהביאה
אורה לעולם • תודה בכל מצב • מה לעשות בחצי השעה • איך משתיקים מקטרגים

חצי הכוס המלאה

חברים יקרים, כולנו רוצים לשמוח בחלקנו, מה שנקרא "להתמקד בחצי הכוס המלאה", כל השנה מדובר בעבודה לא פשוטה בכלל, אבל כעת כשנכנסנו לחודש של חנוכה אפשר לקבל השראה מימי החנוכה, להתמקד במקצת מן האור שדוחה הרבה מן החושך. בואו יחד וניגע בס"ד בכמה נקודות מימי החנוכה, ובעזרת השם נוכל לשמחה גדולה בכל השנה כולה.

מתי שותים "לחיים"

תארו לעצמכם, משפחה שחוזרת לביתם אחרי שבשבת שהו במקום אחר, הם באים לפתוח את הדלת ומגלים שהדלת כבר פתוחה, גנבים פרצו לבית במשך השבת, ופשוט הותירו אחריהם מראה מזוויע, כל הרהיטים הפוכים, הם אפילו פירקו להם חלק מהבלטות, הגנבים חשבו שהם החביאו שם דולרים... אי אפשר לתאר את הכאב העצום, זו תחושת השפלה ותסכול נוראי, והנה אבי המשפחה ניגש למטבח ההפוך וגילה שאפילו העוגיות נלקחו מהארון, הבית פשוט ריק, אלא שלפתע אורו עיניו, הוא מצא בקבוק יין קטן, כזה שנותנים במשלוחי מנות של פורים, והאבא פשוט פרץ בריקוד של שמחה, ברוך השם, לפחות יש לנו קצת יין... והוא הזמין את כולם לשבת ולשתות אתו "לחיים", אלא שאז נודע לו שגם הכיסאות נגנבו, האב לא וויתר על ה"לחיים" והוא התעקש לשתות לחיים בעמידה. מה אתם אומרים? נשמע לכם הגיוני? לא כל כך...

אז איך נבין את הכהנים הקדושים שנכנסו לבית המקדש שחולל בידי היוונים, המראות היו מזעזעות במיוחד, הכל היה שבור ומטונף, ולפתע אורו עיניהם... הם מצאו פך קטן של שמן... רבותי! איך בכלל שמתם לב לפך הזה בתוך כל הזוועה? ואיך אתם מתעקשים להדליק אתו נרות בשעה שהכל מלא בטומאה וטינופת? אלא מאי, זה בדיוק הסוד של חנוכה: לחפש את מקצת מן האור. כי הדברים הגדולים מתחילים ב"פך קטן", אם תשמח עם ה"פך הקטן" תזכה לקבל עוד הרבה נסים ונפלאות. וזו ההודיה המתבקשת מאתנו בפרט בימי החנוכה, לחפש בתוכנו את ה"פך הקטן", לשמוח בו ולהודות להשם עליו, לכל אחד יש דברים טובים בחיים, לכל הפחות כמו הפך הקטן, אם נשמח ונודה עליהם, הקב"ה ישפיע עלינו עוד הרבה דברים טובים.

הנרות בתחילת הלילה, להראות לנו החושך, אם מתמקדים באור

דובר זה אף רמוז במצות הדלקת איך מקצת מן האור דוחה הרבה מן

ושמחים בחלקנו, אזי גם אם עדיין יש הרבה חושך, סופו של האור לנצח ולהשפיע עלינו אורה גדולה. חנוכה הוא החג שמלווה אותנו לאורך כל הגלות ומחזק אותנו להחזיק מעמד מול חושך הגלות, ואיך נחזיק מעמד? רק על ידי שנחפש את מקצת מן האור, נודה עליו ונשמח בו.

וזו הייתה אף דרכו של יוסף הצדיק ע"ה עליו אנו קוראים בשבועות אלו. אומרים חז"ל שכאשר יוסף ירד למצרים סובבו מן השמים שבאופן חריג נשאו אתם הישמעאלים רק בשמים ולא נפט כדרכם, וזאת בכדי שלא יצטער אותו צדיק מריח הנפט. ונשאלת השאלה, אדם שנחטף ונמכר לעבד על ידי אחיו, הוא לא יודע לאיזה "גיהנום" הוא עומד להיכנס והאם אי פעם יזכה לצאת משם, האם במצב שכזה כל כך אכפת לו אם יש בדרך ריח של בשמים או של נפט? ראיתי מבארים בזה (בספר "נפלאות התורה" עמ' 242) שמשמים ידעו שיוסף הצדיק דרכו לחפש תמיד את נקודת האור שבתוך החשיכה ולשמוח בה, ולכן דאגו שיזכה בדרך לריח של בשמים, וכך הוא ישמח עם נקודת האור, שהנה לפחות יש בדרך ריח של בשמים. וזו הדרך הטובה ביותר להחזיק מעמד גם בזמנים קשים. לחפש את נקודת האור ולהתמקד בה, בהודיה להשם ובשמחה בחלקו.

האילים שפתח את פיו

מספרים על ילד אחד שנולד עם בעיה נדירה, הוא לעולם לא דיבר מילה, על אף שלפי כל בדיקות הרופאים לא הייתה לו מניעה מלדבר ככל האדם. כך עברו השנים כשההורים המודאגים נוסעים איתו לכל הרופאים הגדולים, אך הישועה לא מגיעה. והנה כשכבר גדל הילד והגיע לגיל שמונה, יום אחד הוא ישב עם כולם לארוחת צהריים, והחל באכילת המרק, ולפתע פתח את פיו ולעיני כל משפחתו הנדהמת הוא אמר: "אמא! חסר מלח במרק!".

ההורים התרגשו מאוד אך ממש התפלאו ושאלו את בנם: אם אתה יודע לדבר איפה היית עד היום? אך הבן השיב באדישות: עד היום לא היה חסר לי שום דבר... מצחיק מאוד? הא? כולנו מבינים שלא צריך לשתוק ולפתוח את הפה רק כשחסר לנו משהו, כדאי תמיד להודות ולפרגן לאחרים. וכך גם הקב"ה מצפה שגם כשהכל אצלנו בסדר נפתח את פינו בתודה והודאה ... (הובא בגיליון "תפארת ישראל")

חוצפתו של הזוכה בפיס

מספרים על אדם עני ואביון, שהייתה מתעוררת רחמנות גדולה רק מלהסתכל עליו ועל מלבושיו, הוא היה עמל רבות לאסוף פרוטה לפרוטה רק בכדי לזכות לקנות מעט לחם להשקיט רעבונם של בני ביתו. והנה באחד הימים "התלבש" עליו מוכר כרטיסי הלוטו וניסה בכל יכולתו לשכנע אותו לרכוש כרטיס הגרלה, שמא יתהפך עליו מזלו ויזכה בהגרלה ויתעשר, אך הלה סירב בכל תוקף לנצל את פרוטותיו הבודדות על עסקים שכאלו, שאינם אלא חלומות ודמיונות.

מוכר הכרטיסים לא אמר נואש ומתוך רחמנות ואכפתיות אמיתית הוא ניסה לשכנע אותו שוב ושוב, וכשראה שאינו מצליח הציע לו הצעה שאליה הוא לא היה יכול לסרב: אני אלווה לך את דמי הכרטיס, ובמידה ותזכה בהגרלה תחזיר לי את ההלוואה, ואם לא תזכה אני מוחל לך על החוב. כששמע זאת העני הוא נעתר להצעות המרובות והסכים לרכוש כרטיס הגרלה.

מועד ההגרלה הגדולה הגיע, ובלילה קיבל מוכר הכרטיסים הודעה שאחד מלקוחותיו זכה בסכום עתק, בירור קצר העלה שאין זה אלא אותו עני "לשעבר"... המוכר התרגש מאוד ולא יכל להמתין רגע, הוא רץ לביתו של ה"עני", נקש על הדלת שוב ושוב, ולאחר זמן רב התעורר ה"עני" ושאל מאחורי הדלת: מי שם? המוכר הזדהה וביקש להיכנס, קר בחוץ, הוא רוצה לבשר לו איזו בשורה טובה ומבקש להיכנס, אך הלה התעקש שלא להכניסו וביקש שיאמר לו מאחורי הדלת מה שבפיו, בישר המוכר ל"עני" על זכייתו הגדולה, וציפה לשמוע קולות של שמחה ואף של "הכרת הטוב", אך במקום זאת הוא שמע את ה"עשיר החדש" רוטן לעצמו: "איזו חוצפה! מילא כל העולם חושבים שאני עני ואביון, ולכן הם מתייחסים אלי ככה, אך המוכר הזה כבר יודע שאני מיליונר, איך הוא מעז להפריע לי לישון?!"

הנה ברגע אחד שכח מיודעו מהכל, והמוכר הרחמן שכל כך דאג לו, נהפך בין רגע לחוצפן שמפריע למיליונר לישון...

סיפור מצחיק אך גם מאוד עצוב, ולצערנו פעמים רבות אנו נוהגים כך, ולאחר שאנו מקבלים טובות מגיע מלאך השכחה ומהר מאוד הוא מצליח להשכיח מאתנו את הטובות שקבלנו מהקב"ה ואת הטובות שקבלנו על ידי שליחיו, אשר גם להם מגיעה הכרת הטוב (להגיד" כי תצא, בשם הגר"ש גרוסברד זצ"ל).

חיית צריך לשלם מיליונים...

מספרים על הצדיק הנסתר רבי יעקב חי רביקוב זצ"ל המכונה "הסנדלר הקדוש", שפעם אחת הוא הגיע לאיזה אירוע והתיישב מול אחד המשתתפים, התברר שאותו אחד עבר ימים קשים מאוד, ושמוח מאוד על ההזדמנות לשהות במחיצתו של הצדיק. הוא פנה אל הרב ושאל: כבוד הרב, איך אוכל לשמוח בימים כל כך קשים? הסתכל עליו הרב ואמר לו: חיית צריך לשלם מיליונים על הזכות שיש לך לראות אותי, ואתה עדיין עצוב??

אותו יהודי התפלא מאוד לשמוע את הדברים הנאמרים על ידי "צדיק נסתר" שכל חייו בענווה ושפלות גדולה. ואז המשיך הרב והסביר את דבריו: יש לי חבר ילדות שלצערנו נאבדה ממנו כח הראיה, יש לך מושג כמה כסף הוא מוכן לשלם תמורת טיפול שישב לו את הראייה?? אז אתה, שברוך השם רואה טוב, ויכול לראות אותי ואת כולם, האם יש לך מקום להיות בעצבות?? אם לא תתייחס לכל המתנות שקיבלת כדבר המובן מאליו, אלא תודה לבורא עולם על כל דבר, תזכה לשמחה גדולה, והשמחה הזאת גם תושיע אותך!

צדיק היה בדורותיו

גם בעבודת השם זקוקים אנו תמיד לשמוח בחלקנו, ורק מתוך ההתמקדות במה שהשגנו נוכל לקבל בס"ד כוחות לשאוף ולהתקדם עוד ועוד.

חשבתי בס"ד שהדבר הזה רמוז בפרשת נח, שכידוע התורה הק' אומרת בתחילת פרשת נח "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו", ורש"י הק' מביא מחז"ל על מה שהדגישה התורה "בדורותיו" - שיש מרבותינו שדורשים אותו לשבח שאם בדורו הכל כך מקולקל היה נח צדיק כל שכן באם היה בדורו של אברהם אבינו שהיה עולה ומתעלה, ויש שדורשים אותו לגנאי שרק כלפי דורו נחשב לצדיק אך אם היה בדורו של אברהם אבינו לא היה נחשב לכלום.

וכעת אשאל אתכם: איך אפשר לדעת מה היה נעשה עם נח באם היה חי בדורו של אברהם אבינו? והאם, רבותינו נחלקו על אותה מציאות?

ובכלל, כאשר יש אפשרות לדרוש לשבח, מדוע לבחור לדרוש לגנאי?

אלא, חשבתי לומר ולו בדרך רמז כך: באמת ברור לכולם שבאם היה נח חי בדורו של אברהם הוא היה צדיק גדול יותר, וכל השאלה היא במה להתמקד, האם לשבח - שיחסית לדורו הוא היה צדיק, או לגנאי - שיחסית לאברהם אבינו הוא לא נחשב.

ומה באמת המבט הנכון יותר? האמת היא שכל אדם צריך מצד אחד לדרוש את עצמו לשבח - לשמוח בחלקו, הנה, יש לי כאלו נסיונות, וכאלו הפרעות והשפעות מהסביבה, ועם זאת אני מתעלה... ומצד שני צריך גם לדרוש את עצמו לגנאי - לא להתגאות ולא "להסתפק במועט", אלא לשאוף קדימה, ולשאול את עצמו "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי?", כמה אני רחוק לעומת הצדיקים...

[החידוש הזה עלה לי בעקבות הסיפור המפורסם על "סניגורין של ישראל" הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע, שיום אחד הראו לו תלמידיו יהודי פשוט המעוטר בטלית ותפילין ותוך כדי תפילה הוא משמן את גלגלי העגלה שלו. אמר להם הרבי: ראו כמה צדיק זה, שאינו מסוגל לעזוב את התפילה, וגם כשהוא טרוד בתיקון העגלה הוא לא עוזב את התפילה...]

אשאל אתכם שאלה: וכי הרבי מברדיטשוב היה כל כך "תמים" עד שהיה נדמה לו אותו "בעל עגלה" לאחד מהל"ו צדיקים? הרי ברור שלא! אז מה התכוון הרבי? מסתבר שזאת כוונתו: במקום "לדרוש לגנאי" ולעשות השוואה בין בעל העגלה לבין הצדיקים, בוואו ונעשה השוואה בינו לבין החברים שלו, הרי יש לו חברים שבכלל לא מתפללים, וכן הלא הוא יכל לפטור את עצמו מהתפילה בטענה שהוא טרוד כל כך עם התקלה בעגלה... הנה תראו איזה צדיק זה, שעל אף שכל הראש שלו "בתוך העגלה" הוא לא מוותר על התפילה, לעומת "דורותיו" הוא באמת צדיק!].

שיחת חיזוק מאלון פז

כעת אעתיק לכם סיפור מופלא שהבאתי בספר "בטחתי ונושעתני", כפי שמספר הרב קובי לוי שיחי':

ישנו בחור יקר בשם אלון פז הי"ו אשר משותק בכל חלקי גופו והוא בעצמו כתב לנו "שיחת מוסר", על אפו מונחת מדבקה עגולה קטנה, ועל מחשבו מונחת מצלמה קטנה אשר מתמקדת באותה מדבקה שעל אפו, וזו מחזירה קרן למסך המחשב, אלון בנענועי אפו

מטה, וכך הוא מפעיל את מחשבו, כותב מאמרים, קורא דברי תורה ומגיב לכל הפונים אליו – הן במחשב והן בטלפון הסלולארי האישי שלו, אשר הנו אוזניה מיוחדת שנעתרת ברצון ומידית לכל פונה, וכך הוא כותב:

”שלום, שמי אלון פז. כיום אני בן 38. נולדתי כתינוק עם נכות ברגלים. בכל אופן תפקדתי כעצמאי: הולך כמה צעדים, נוהג, כותב, אוכל מצוין. לפני כשש שנים, כנכה, נהגתי במכונית תואמת את מגבלותיי ועברתי תאונת דרכים קשה. כתוצאה מהתאונה השתתקתי לחלוטין! בכל חלקי גופי. הסרעפת שלי נפגעה ולכן אני מחובר גם למכונת הנשמה. אין ידיים, אין רגלים, והנשימה, בחסדי ה' יתברך, בעזרת המכונה, שליחתו הנאמנה.

כיום אני מאושפז בבית החולים הסעודי ”בית רבקה” בפתח תקוה. בעקבות התאונה שעברתי, אמונתי בבורא עולם התחזקה עוד יותר. כיום אני מעביר את זמני בלמוד תורה בעזרת רבנים ואנשים טובים שמגיעים אלי, וגם עם חברים שבאים לבקר ולארח לי לחברה. חלקם עושים זאת באופן קבוע.

אני שוכב בחדר פרטי וכמעט לא יוצא ממנו, ומעסיק את עצמי בתפלות ובלמוד רוב הזמן. כאן אשתף אתכם בדרך שבה אני מתמודד עם מצבי, הכחות שאני שואב מהאמונה שמחזיקה אותי ונותנת לי את הרצון לחיות ולהמשיך הלאה. אני מקוה שתתחזקו מדברי ותחזקו גם את האחרים.

אדם ממוצע שקורה לו משהו הכי קטן, מיד הוא אומר או זועק: ”למה, בורא עולם? למה דוקא אני? למה זה מגיע לי? מה עשיתי?” אני לא זוכר שאמרתי מאז התאונה ועד היום ”למה”... יש רק מלה אחת ואותה אני אומר גם היום ”תודה! תודה, בורא עולם! אם זה מה שבחרת בשבילי, מי אני שאבוא ואתלונן ואבכה ואכעס עליך? רק אתה יודע מה הכי טוב בשבילי, נסתרות דרכיך ונפלאים מעשיך! אין עוד מלבדך, אבא שבשמים, הקדוש ברוך הוא, הכל לטובה”.

הוא הבורא, אני הנברא. הוא האבא, אני בנו. הוא המלך, אני עבדו. הוא המצוה, אני המצווה. אני ממליך אותו בכל לילה ובכל יום על כל גופי ונשמתי, על כל העיר שאני נמצא בה, על כל ארץ ישראל הקדושה, על כל העולם הגדול הזה ועל כל היקום העצום הזה, כי הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. הוא ברא ויצר את הכל. הוא אחד ואין שני לו! אחד יחיד ומיוחד! רבון העולמים! הוא שברא ואחראי על הכל – עצום מהיקום – מהכל! הוא יכול לעשות בי ככל העולה על רוחו. מי ומה אני שאתנגד לו? אני סומך על כל החלטותיו ועל כל מעשיו בהחלטיות. אדם צריך להבין שיש בורא לעולם, ואין דברים שמתרחשים סתם. יש חשבונות שמים וצריך לקבל את הכל בהבנה, באהבה ובשמחה, כי אם אתה מאמין בבורא עולם, אז תסמוך רק עליו ותבטח רק בו.

נא להרבות בתפילה לרפואתם השלמה של:
רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה
אליהו בן רחל

הגיליון מוקדש
לע"נ רחל בת אדוניהו ז"ל
תנצבה.

כמו שאתה יכול לומר "תודה" כשטוב לך, אתה צריך לדעת לומר "תודה" גם כשלא טוב לך, עדיף לסבול, לכאוב ולהיות בצער, להתנקות, לתקן, להזדכך ולכפר על עוונות בעולם הזה ולא בעולם הבא, ולהגיע ישר למקום טוב למעלה.

היום אני שוכב בחדר קטן "כמו קופסת גפרורים", מרותק למטה ומחובר למכונת הנשמה. לא רואה אדמה ולא שמים, רק אני וארבעה קירות, ואני יודע שאני לא מפסיד שום דבר בחוץ. העיר גדולה, הארץ גדולה, העולם גדול, אבל אני יודע שבחוץ הכל גשמיות, תאוות הבל הבלים, ואני שוכב לי בחדר ומתבודד עם בורא עולם, מדבר אליו, מבקש ומתפלל עלי, על כל בני משפחתי ועל כל עם ישראל. אני יודע שכשיגיע יומי, אחרי מאה ועשרים, אני אקבל פי אלה, פי מליון, ממה שקבלתי כאן בעולם הזה. אני לא מפסיד שום דבר! נהפוך הוא, זה שאני נמצא במצב הזה, זו לא מסכנות, זו זכות! לכפר על עוונות עם ישראל, מה יותר טוב מזה?

היום אני מובן משהו שלבן אדם בריא קשה להבין: הגוף זה דבר משני. כל עוד הלב פועם, הראש עובד, העיניים רואות, האוזניים שומעות, הפה מדבר ואוכל, והנשמה מרוממת – מה אני צריך יותר מזה? אני לא צריך שום דבר. כי כל עוד אני יודע שהעולם הזה זמני, החיים זמניים, הגוף הוא זמני, אז ממה יש לדאוג? ממה יש לי לחשוש? ממה יש לי לפחד? אבא שבשמים, הקדוש ברוך הוא, שומר ומשגיח ודואג לכל מחסורי, וכמו שכתוב בתהלים (א'): "מזמור לדוד, ה' רעי לא אחסר". ברוך ה' טוב לי עם מי שאני, מה שאני ואיך שאני! אין לי תלונות לבורא עולם – רק תודה! אני מאושר מאד.

האם אי פעם הערכת את גופך? את האצבע הקטנה בידך? כשמגרד לך האף, האוזן או במקום אחר, אתה מרים אותה ומגרד מיד, בלי בעיה, כי הכל מובן מאליו בשבילך. כאשר לי מגרד האף, האוזן או איבר אחר, אני נאלץ לסבול את זה דקות ארוכות במקרה הטוב. אין מובן מאליו! מתי לאחרונה הערכת את כף היד? את היד שלך? כשאתה צמא, אתה לוקח כוס, ממלא אותה מים, ואז אתה מגיש אותה לפה ושותה. פעם חשבת והערכת את השרירים, את הגידים, את העצמות באמצעותם אתה מזיז את היד?

אני לא יכול להזיז אצבע. אני צריך לבקש את עזרת הזולת בשביל שישקו אותי, יאכילו אותי או יגרדו לי את הגב. אני לא יכול לעשות דבר. אז תגיד תודה לבורא עולם: 'בורא עולם, תודה על הידיים, תודה על שאני יכול לעשות מה שאני רוצה, איך שאני רוצה, מתי שאני רוצה, כמה שאני רוצה, תודה בורא עולם!'

האם פעם הערכת את הרגלים שלך? זוג רגלים שמחזיקות עליהן עשרות רבות של קילוגרמים. אתה עומד מול מדרגות, צריך לעלות כמה קומות, ואתה אומר לעצמך "אוף, כמה יש לי לעלות". אתה מתעצל. תגיד לבורא עולם תודה על שיש לך רגלים בריאות, שאתה יכול ללכת, לעלות מדרגות. יש אנשים מוגבלים, קשישים, שעד שהם עולים מדרגה ועוד מדרגה לוקח הרבה זמן, ואתה יכול בדילוגים לעלות ללא בעיה. כשאתה מגיע למעלה, תגיד תודה לבורא עולם. תודה על הרגליים הבריאות, תודה שזיכית אותי לעלות למעלה. אין

על שאתה מזכה אותי ללכת לאן שאני רוצה, כמה שאני רוצה, ואני לא זקוק לעזרה של אף אחד. תודה על שזיכית אותי להתקלח, להיות נקי, להתלבש. יש אנשים שלא מסוגלים לעשות את זה, מקלחים אותם על המטה, כמוני. אני שוכב על המטה, מונשם, בתוך חדר קטן, כמעט ולא יוצא ממנו. לא רואה מה נעשה בחוץ. אתה ידידי, עמוד מול החלון, תביט החוצה, קח שאיפת אויר, תגיד לבורא עולם: 'תודה בורא עולם! תודה על שאני יכול לנשום בכחות עצמי, לראות שמים, לראות שמש, לראות ירח וכוכבים, לראות עננים, לראות ציפורים, לראות אדמה, לראות עצים, לראות פרחים, דשא, לחוות את נפלאות הבריאה. זה לא מובן מאליו!! תעריך את מה שבורא עולם נתן לך. אתה צריך להרגיש אדם מאושר, שהחיים יפים, שבורא עולם אוהב אותך, שהוא זיכה אותך בגוף בריא בנפש בריאה. עד כאן דבריו של אלון פז הי"ו.

מספר הרב קובי לוי שיחי' כי יום אחד הזמן אלון פז לשאת את דבריו בפני 1800 מתנדבים של "עזר מציון". הוא אמר שם: "אתם מביטים עלי. נכה, לא ידיים, לא רגליים. אל תרחמו עלי. אני מאושר, אני מושלם. ויותר מזה, אם הקב"ה ישלח אלי איש עשיר חסון וגבה קומה, עם ידיים חזקות ורגליים איתנות, ויאמר לי: "אלון, האיש הזה מוכן להתחלף אתך, הוא ישכב במקומך משותק במטה ב"בית רבקה" ויקבל את גופך, ואתה תקבל את גופו וממונו, ותוכל להיות כאחד האדם – עשיר, בריא, תוכל להגיע לכל מקום וליהנות מן החיים. מה שתחליט מסכים לרצונך", אז אשיב לקב"ה: "לא, אינני מסכים, ומדוע? כי אתה רבוננו של עולם יודע מה הכי טוב בשבילי. ואם הכי טוב בשבילי זה להיות מרותק למטה ומשותק, אז אני מעדיף להמשיך ולחיות כך, ותודה על הכל".

רבתי, הלוואי, הלוואי, שנזכה לזכור את דבריו של אלון פז היקר, גם בשעת נסיון...

היונה שהביאה אורה לעולם

בתחילת השיחה דיברנו על השמחה בחלקנו מתוך רצון של "לשמוח בחצי הכוס המלאה", דבריו של אלון פז עוררו אותנו להתחזק גם באמונה שבוודאי השם יתברך עושה אתנו את הטוב ביותר עבורנו, ומי שמאמין בכך רואה את כל הכוס כמלאה... כעת נתמקד יותר בעניין האמונה.

הנה בפרשת נח קראנו על היונה ששלח נח מהתיבה, היונה חזרה כשעלה זית בפיה, והמדורש אומר על זה דבר פלא (תנחומא תצוה ה'): שאמר הקב"ה שכמו היונה שהביאה אורה לעולם עם עלה הזית כך ישראל שנמשלו ליונה יביאו שמן זית וידליקו בו את המנורה במקדש וזוה יביאו אורה לעולם. כל מי שקורא את זה מתפלא: איזו אורה הביאה היונה עם עלה הזית? מבאר המהר"ל דיסקין זצ"ל (הובא ב"באר הפרשה") שהקב"ה ברא את עלה הזית עם כח הישרדות מיוחד, ולכן הוא לא נמחה במבול, ודבר זה עשה הקב"ה בטבע כבר בבריאת העולם, בכדי שביום בו ישלח נח את היונה מהתיבה היא תמצא מה לאכול...

וזה האורה הגדולה שהביאה היונה לעולם: תראו את עלה הזית, איך השיי"ת הכין לו תכונה כה מיוחדת, והכל בכדי לעזור ליונה אחת, כמה אם כן עלינו להאמין שהק"ה בוודאי הכין לנו כבר את כל צרכנו. וכמו שהרחבנו בעבר בביאור ברכת "שעשה לי כל צרכי" שנאמר בלשון עבר, שכבר מבריאת העולם הכין השיי"ת עבורנו את כל צרכינו. אם כן היונה הביאה לעולם אור של אמונה עם עלה הזית, ואף אנחנו מצווים להביא אור גדול לעולם על ידי הדלקת המנורה בשמן זית.

לאור זאת נוכל להבין שבימי החנוכה בהם אנו מדליקים את החנוכה זכר למנורת המקדש, אנו מביאים אור גדול לעולם, אור של אמונה בהשגחת השיי"ת על כל בראיו, אור של אמונה באהבת השם יתברך את כל אחד ואחד.

ומה יזכה אותנו לגלות את אור האמונה? התשובה היא: "להודת ולהלל", מי שמתרגל להודות לקב"ה הוא מגלה את חסדיו המרובים ואהבתו הגדולה, והוא מתחזק באמונה ובטחון.

תודה בכל מצב

כולם מכירים את מה שמוספר בגמרא שקיסר רומי בא אל העיר ביתר הקדומה והרג את כל אנשי העיר אנשים נשים וטף, ומתוך רשעותו הוא אף לא אפשר לקבור אותם, אלא השתמש בגופות בתור גדר לכרם שלו, ואירע נס והגופות לא נרקבו ולא הסריחו. כעבור כמה שנים הם ניתנו לקבורה, היה זה בט"ו באב, ומתוך הודיה להשם על שלא הסריחו המתים ואף ניתנו לקבורה תקנו חכמים שבעיר יבנה את ברכת "הטוב והמטיב" המסיימת את ברכת המזון, "הטוב" – שלא הסריחו, "והמטיב" – שנתנו לקבורה (ברכות מ"ח:). הסיפור הזה מעורר פליאה עצומה: וכי חסר על מה להודות להשם? וכי לא מצאו חז"ל על מה לתקן את ברכת "הטוב והמטיב" אלא רק על מקרה כה מצער בו עיר שלמה נכחדה מעם ישראל, ורק לאחר כמה שנים הם זכו לבא לקבר ישראל? מסתבר שהתשובה לכך טמונה במסר מיוחד אותו ראו חז"ל צורך ללמד אותנו. והמסר הוא שגם כאשר ישנה צרה גדולה, גזירה נוראה כל כך, לצד הצער והכאב צריכים אנו לחפש את גילוי השגחת השם שבתוך הצרה. וזו החכמה הגדולה, לשים לב לחסדי השם שממשיכים ללוות אותנו גם בזמנים קשים, גם כאשר מדת הדין מתוחה. כי מי שמגלה את חסדי השם הוא מבין שגם הצרה היא בעצם טובה, כי מהשם מגיע רק טוב. וכאשר מגלים ומדגישים את הטוב הנסתר בתוך הצרה, יכולים להתחזק יותר באמונה שבעצם הכל נעשה אך ורק בהשגחתו יתברך, ובוודאי גם מה שנסתר מאתנו הוא באמת טוב וחסד.

ומשום כן כל כך חשוב לשים לב לגילויי "השגחה פרטית" שאנו פוגשים מידי פעם. יום אחד מסרתי הרצאה לאנשים רחוקים, סיפרתי להם סיפורי השגחה פרטית, אחד מהם שאל אותי כך: אני לא מבין אותך, נגיד שפעם אחת בדיוק כשהיית צריך חמש מאות שקלים שלחו לך משמים את הסכום הזה, אבל כמה פעמים זה לא בא כל כך בקלות? וכמה צרות אנחנו שומעים כל יום? ענית לו: ידידי המתוק, אם אני רוצה להסתגר באחד החדרים בביתי בכדי שהילדים לא יפריעו לי, אך אחרי שעתיים אני שומע שהם מתחילים לדאוג: אולי אבא יצא

ולא שמנו לב? אולי אבא השאיר אותנו לבד? מה אני עושה? אני פותח את הדלת לרגע ומציץ עליהם, הם רואים אותי ונרגעים. זהו העניין, אם הקב"ה מידי פעם מראה לנו "השגחה פרטית" זה מרגיע אותנו, זה מזכיר לנו שהוא נמצא מאחורי הדלת, נכון שלא את כל מה שהוא עושה אנחנו מבינים, אבל מה שבטוח זה שהוא נמצא כאן, ואם הוא כאן, אני רגוע, אני בידיים טובות!

מה לעשות בחצי השעה

כאמור, חנוכה זה הזמן להתבונן בחסדי השם שבכל עת, לשים לב ל"חצי הכוס המלאה", אתה שומע? אתה רואה? הודו להשם כי טוב, רק על זה אפשר להודות שעות על גבי שעות, אילו פינו מלא שירה וכו' אין אנחנו מספיקים להודות ולהלל... אחד שאל אותי מה כדאי לעשות בחצי השעה הסמוכה להדלקת החנוכייה, אמרתי לו שלצערי אני לא בקיא בזה, אבל מה שבטוח שאפשר לנצל את הזמן הזה להודיה להשם, תעשה "שעורי בית", תכין פנקס עם רשימה של חסדי השם, ופשוט תנצל את הזמן להודות, זה מביא חיבור מיוחד לקב"ה ושמחה עצומה. תראה את דוד המלך ע"ה כמה זמן הוא הקדיש רק להודיה להשם, מה הדבר הראשון שאמר אדם הראשון ע"ה? "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות להשם".

ומי שמודה להשם יתברך, השם יתברך מביא לו עוד הרבה סיבות להודות, וכפי שמספרים שהרה"ק רבי ישראל מרוזין זצ"ל ראה פעם את בתו נאנחת על איזה עניין, אמר לה הרבי: דעי לך בתי שאנחה גוררת אנחה, והודאה גוררת הודאה, לכן כדאי לא להתאנח כלל, אלא לקבל הכל באהבה ובשמחה, בהלל ובהודאה, והודאה זו תגרור אחריה שפע ברכה, מה שייתן עוד הרבה סיבות להודות ולהלל...

וסיפר הרבי מרוזין זצ"ל על עשיר אחד אשר היה רגיל להתאונן ולהתבכיין, ותמיד הוא ראה את חצי הכוס הריקה, עד שהוא היה ממש ההיפך מ"השמח בחלקו", והיה טוען שיש לו "מזל רע", אמרו לו מהשמים: וכי זה נחשב "מזל רע"? אתה עוד תראה מהו מזל רע באמת... אותו עשיר ירד מנכסיו ונהפך לעני מרוד המחזר על הפתחים, וכך הוא התבכיין פי מאה והתלונן שמצבו נורא, אמרו לו מן השמים: לזה אתה קורא "מצב נורא"? עוד תראה מה זה נורא באמת... למחרת היום הוא לקה בצרעת, וכך גם אף אחד לא התקרב אליו, והוא לא יכל אפילו לחזר על הפתחים, והיה ה"עשיר בדימוס" בוכה ואומר שמצבו נורא נוראות, אמרו לו מהשמים: וכי זה "נורא נוראות"? עוד תראה מה זה "נורא נוראות" ומיד נעשה גיבן בגבו וכבר לא יכל אפילו לבלוע את האוכל כרגיל, ומאז הפסיק להתלונן ורק אמר "מה יתאונן אדם חי – דיו שהוא חי" (איכה רבתי ג.טו), עלי להודות לבוראי על חי, כי יש כאלה שמתים ואני לפחות חי... ומכיוון שהתחיל לומר שהמצב שלו יחסית "טוב" שלפחות הוא חי, אמרו לו מהשמים: זה נחשב אצלך "טוב"? עוד נראה לך מהו "טוב"... ואז לאט לאט השתפר מצבו עוד ועוד, והוא כבר למד להודות ולשמח בחלקו, וככל שגדלה ההודיה גדלה הישועה, עד שחזר לעשירותו שבתחילה, אך הפעם הוא היה כבר גם "עשיר אמיתי" – "השמח בחלקו"

איך משתיקים מקטרגים

נסיים במסר עוצמתי על כחה של שירה והודיה להשם יתברך. ידוע המעשה עם הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנה זצ"ל שהיה מזמר בליל שבת קודש קודם קידוש תיבות "שבת שלום ומבורך", בניגון ששמע אצל הרה"ק ה"בני יששכר" זצ"ל, שהבני יששכר היה מנגנו על "אזמר בשבחין", והיה אומר שניגון זה שמע ממלאך שיש לו אלף ראשים ובכל ראש יש לו אלף פיות ובכל פה יש לו אלף לשונות ובכל לשון יש לו אלף קולות, ובכל אלו הקולות מזמר ניגון זה בכניסת שבת על "מזמור שיר ליום השבת", וסיים רבי מרדכי מנדבורנה זצ"ל ואמר: "תאמינו לי שכאשר איש ישראל מזמר לכבוד השם יתברך הוא מביא נחת רוח להשם יתברך יותר מכל המלאכים, עד שהשם יתברך משתיק את כל המלאכים בכדי לשמוע את שירתם של בני ישראל".

הוסיף על זה כ"ק מרן האדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א (יד"ק ירח האיטנים ח"א): אם מלאכים קדושים כאלו שאומרים שירה הקב"ה משתיק אותם כדי לשמוע את השירה של בני ישראל, כל שכן שהקב"ה משתיק את המקטרגים כדי לשמוע את השירות והתשבחות של בני ישראל!

אם כן כמה כדאי שנשיר ונודה לקב"ה בכל רגע פנוי, כך נשתיק את המקטרגים ונזכה בישועות יחד כל בית ישראל.

יהי רצון שנמלא את פינו בשירה והודיה להשם, והשם יתברך ישפיע על כלוננו שפע של ישועות, עד שייבלו שפתותינו מלומר די. בשורות טובות ישועות ונחמות.

אחד מבני החבורה מישיבת "נר זרח" – עוצם שנקטף בתאונת דרכים בד' בחשוון תשפ"ב

מאת אחד מחבריו שחי'

יום ראשון, ד' חשוון, זמן ארוחת ערב. הלם. הלב מסרב להאמין, אי אפשר לעכל אסון כה נורא. פנחס, אחד מבני העלייה המופלגים, נקטף מאיתנו ברגע בצומת הסמוכה לשיבה.

מבולבלים וכאובים, בשעת לילה מאוחרת יצאנו כולנו באוטובוסים לשמגר, שם ספד לו בכאב רבינו ראש הישיבה הגאון ר' יצחק זאב פינשטיין שליט"א: "לפני חודשיים, בא' אלול קיבלנו פיקדון ועכשיו אנחנו צריכים לומר "נאנסו" אמר ופרץ בבכי, "צריך מקוננות שידעו לקונן על מכה קשה כזאת", הוסיף.

פנחס היה בקי בכל מקום והיה אכפת לו מאוד שמירת ההלכה, ידע איך להעיר בעדינות רבה בלי לפגוע ח"ו, הוא היה מנצל כל רגע פנוי, גם בבין הסדרים. השתתף בקביעות בשיעור דף היומי ודף היומי בהלכה. באלול, בנוסף למסכת הנלמדת בישיבה, פנחס סיים את מסכת קידושין. בלוייה האבא שיבדלט"א סיפר שלמד אתו את רוב הש"ס. חבריו לחדר סיפרו שמידי יום היה קם בשעה 6:30, חצי שעה לפני ה"מעורר".

אמרת לי שכבר תחזור? זעק מורינו המשגיח הגאון ר' אברהם קוזוקין שליט"א, אבל פנחס, שחלקו עם מתי בדרך מצווה שר' יוסי בגמרא בשבת אמר שיהא חלקו עמהם, הלך למבחן של ארגון "דרשו" בקרית גת בבית מדרש דחסידי סלונים ולמגינת כל לב הוא לא חזר. בלכתו הטרגית הותר לנו את מורשתו וצוואתו- כובע וספר משנה ברורה מיותמים על הכביש. ת.נ.צ.ב.

סיפורי השגחה – מאת הקוראים

זול זוג נעליים שמתאימות לבן הקטן שלנו, יש לה הרבה נכדים בלי עין הרע, אבל רק לנכד הזה היא מצאה נעליים. קיבלנו את הנעליים בערב החג והיות שכבר היה לבן נעליים מצוינות אמרנו שנשמור את החדשות לחורף. אך הנה, רק עבר היום טוב הראשון ובתחילת חול המועד נקרעו באופן פתאומי הנעליים של הבן והיינו זקוקים בדחיפות לנעליים חילופיות, ברוך השם שהקדים רפואה... הרגשנו יותר חזק את פירוש הברכה 'שעשה לי כל צרכי'..."

פרק תהלים על הקבר

"יום אחד אשתי קמה וסיפרה שראתה בחלום את אמא שלי ולדעתה זה רומז על משהו, שאלתי רב מה לעשות והוא ענה שאלך לבית העלמין ואקרא פרק תהלים על קברה, כשהגעתי לשם פגשתי בקבוצה שבאו לקבר הסמוך ממש לאימי, שכעת הסתיימו ימי הישבעה' לנפטרת שנקברה שם, ובכל הקבוצה לא היה מי שידוע מה צריכים לעשות, משמים הגעתי לשם והדרכתני אותם".

מי היה הטרמפיסט

"בערב החג נסעתי מהעבודה לבית ושמתי לב שבצד השני של הכביש מחפש בחור ישיבה "טרמפ", ריחמתי עליו ואפילו שמדובר בטרחה והפסד זמן הסתובבתי ונסעתי אליו לבדוק אולי לעזור לו. והנה כשהתקרבת אליו גיליתי שלא היה זה אלא נכדי אהובי..."

האוטובוס נשרף עם הכובע

"נסעתי ביום שישי באוטובוס, באמצע הנסיעה ארעה תאונה בין האוטובוס לאופנוע, הנהג פתח את הדלתות וביקש שכולם יצאו בדחיפות מחשש לשריפה. והנה איך שיצא אחרון הנוסעים עלה

כל הזמן שולחים אלינו הקוראים היקרים סיפורי "השגחה פרטית", חלק ממש קטן מתוכם מתפרסם בגיליון שלנו, אך הפעם כהכנה לימי החנוכה אותם תקנו חז"ל לימי הלל והודאה, קיבצנו לכם סדרת סיפורי השגחה קצרים, בעלי מסר מחזק במיוחד, והנה הם לפניכם.

מי מצא את הארנק

"אני לומד בכולל השוכן מחוץ לעיר מגורי, בכל בוקר אני נוסע עם קבוצת אברכים בהסעה מסודרת אל עבר אותו הכולל, כאשר בצהריים יש לנו הסעה המחזירה אותנו אל ביתנו. יום אחד בצהריים כאשר ההסעה כבר יצאה לדרך מהכולל לעירנו, נזכר לפתע אחד האברכים שהוא שכח איזו שקית עם כמה דברים בכולל. כמה שניסינו להסביר לו שאנחנו ממהרים מאוד להגיע לבית על מנת לעזור עם הילדים וכו', התעקש אותו אברך שהשקית חשובה עבורו והוא ביקש מהנהג לשוב לכולל. בתוך ליבי התחולל מאבק על הכעס, הרי אני מאוד ממהר ולחוץ על הזמן, ובס"ד הצלחתי להירגע ולא לומר לו מילה. כשחזר אותו אברך הוא שאל אם אחד מאתנו איבד ארנק? שכן הוא מצא ארנק הזרוק באמצע הרחוב. מיששתי בכיסי וגיליתי שהארנק שלי נעלם... מסרתי לאברך את סימני הארנק והתברר שאכן הוא מצא את הארנק שלי! ואז ראיתי שדווקא בזכות השתיקה שלי קיבלתי את הארנק בחזרה, ועוד כל כך מהר לפני שבכלל שמתי לב שהוא אבד".

מהיכן הגיעו הנעליים

"אמא שלי אוהבת לחפש "מציאות", אם היא נתקלת במכירת בגדים במחירי "מציאה" היא מחפשת בגדים לנכדים. והנה בערב חג הסוכות היא מצאה במחיר

במרפסת, הגמרא עם דפי החידושים נשאר
במרפסת, וכנראה הרוח של יום ראשון
פתחה את הגמרא והעיפה את הדפים בדיוק
כשאני יצאתי מהבניין! זה ממש פלא
פלאות, אם הדפים היו עפים כמה דקות
מוקדם יותר, אין סיכוי שהייתי מוצא אותם.
במקרה הטוב היו מוצאים אותם אנשים
אחרים ופשוט משליכים אותם לגניזה."

שני טרמפים לאירוע אחד

"יצאתי מהבית על מנת לנסוע באוטובוס
לאיזה אירוע באולם מחוץ לעיר, אלא
שפתאום התברר לי שאין כעת אוטובוס,
ניסיתי לעצור טרמפ, והנה הרכב הראשון
שעצר לידי היה בדיוק בדרך אל אותה עיר,
נסעתי איתו עד שהגענו ליעד שלו שהיה
רחוק מהאולם שאליו הייתי צריך להגיע.
הצטערתי לרגע, מדוע לא קיבלתי טרמפ
'עד הסוף', אך בטרם הספקתי לרדת
מהרכב ניגש אלי תלמיד שלמד אצלי בעבר
והיה ממש "במקרה" בביקור באותה העיר,
שמחנו כל כך על המפגש הבלתי צפוי,
חיזקתי אותו באיזה עניין תוך כדי שהוא
מלווה אותי לכיוון האולם. באמצע הדרך
סיימנו לשוחח, התלמיד חיפש עבורי טרמפ
והנהג הראשון שנעצר אמר שהוא בדיוק
בדרך לאותו אולם. נסעתי איתו
וכשהתקרבו לאולם הבחנתי שעקב העומס
מכוונים את כל הרכבים לחניון הרחוק
מהאולם, אלא שהיות והנהג "שלי" הוביל
ציוד לאולם נתנו לנו להיכנס עד ממש הפתח
של האולם..."

מונית לאלעד במאה שקל

"פספסתי את האוטובוס האחרון מבני ברק
לאלעד, אין לי קרובים בבני ברק ולא ידעתי
מה אעשה בבני ברק עד הבוקר, לפתע עצר
לידי אדם שאינו חובש כיפה, הוא דחף לי
לכיס שטר של מאה שקלים והמשיך לדרכו.
עצרתי מונית, אמרתי לנהג שיש לי רק 100
ש"ח ואני מעוניין שייסע אותי לאלעד, הנהג
השיב שהנסיעה עולה 130 ש"ח והוא

האוטובוס בלהבות. היות והלחיצו אותנו
לרדת מיד מהאוטובוס לא הספקתי להציל
את הכובע שלי. שבת קודש התקרבה ולא
ידעתי איך אסתדר בלי הכובע. והנה פתאום
ניגש אלי יהודי מהשכונה וסיפר לי שקיבל
במתנה כובע חדש אך אינו מתאים למידה
שלו, ונראה לו שזה יכול להתאים לי. הלכתי
לבייתו ומדדתי שם את הכובע, והנה הפלא
ופלא, הכובע נמצא "תפור עלי". עד
שפשוט שמחתי שהכובע הישן נשרף..."

מתי הנהג מוצא את הכתובת

"ארגנו נסיעה מהדרום לקבר רחל, יצאנו
לדרך עם הסעה מסודרת כשהנהג מצויד
במכשיר הווז, הכל היה צריך לעבור בשלום
ללא תקלות, אך בפועל מאז שנכנסנו
לירושלים בכל רגע התעוררה תקלה אחרת,
פעם הנהג טעה בדרך, ופעם שנייה הוא
פספס את הפנייה והמשיך ישר... פשוט
רצף של יעכובים בלתי צפויים. לפתע נזכר
אחד הנוסעים שאחד החברים ביקש
להצטרף לנסיעה וברגע האחרון שכחו
לעדכן אותו מתי ההסעה יוצאת, כך הוא
פספס את הנסיעה. התקשרנו אליו,
התנצלנו וביקשנו את סליחתו. ומיד לאחר
מכן הנהג מוצא את הדרך! שלוש דקות אחר
כך כבר היינו אצל מאמא רחל!"

דפים עפים באוויר

"ביום ראשון בצהריים יצאתי מהשיבה בה
אני לומד, כשהלכתי ברחוב הבחנתי לפתע
בכמה דפים הזרוקים על המדרכה,
התכופפתי לבדוק אולי מדובר בדברי קודש
הטעונים גניזה, ואז הופתעתי לגלות
שמדובר בכתב שלי! זה החידושי תורה
שכתבתי לאחרונה, והנה תוך כדי עיון
בדפים אני שם לב לעוד ערימת דפים
המתעופפת מכיוון המרפסת של השיבה
שלנו. אספתי את כל הדפים ובחסדי השם
לא היה חסר אפילו דף אחד! נזכרתי
שבשבת היה לחברותא שלי קר מהמזגן
בבית המדרש, אז יצאנו ללמוד

הכנסת שלו, הסתפקתי אם כדאי לטרוח כל כך בשביל כמה דקות בודדות של דברי חיזוק, שכן מדובר בבית כנסת הרחוק מאוד מביתי. ביקשתי מהקב"ה שבספר שנמצא לידי אפתח ואמצא מיד תשובה, פתחתי את הספר באקראי ומיד צדו את עיני מאמר מיוחד על חשיבות הטרחה לזכות את הרבים, ששווה לעשות טרחה גדול באופן שיש אפילו ספק שיהודי אחד יתחזק."

קידוש לבנה במקום שומם

"במוצאי שבת תכננתי לצאת לסיבוב קצר בשעה 12 בלילה, אלא שהלימוד עם החברותא נמשך יותר מהצפוי ורק בשתיים עשרה ורבע יצאתי לדרך, נכנסתי לרחוב צדדי שהיה שומם לגמרי בשעה שכואת, לא נראתה נפש חיה ברחוב מלבד יהודי אחד שעמד ליד בית כנסת ואמר ברכת "קידוש לבנה", בדיוק כשעברתי סמוך אליו הוא אחז באמצע הנוסח – במקום שבו צריך לומר "שלום עליכם" לאדם אחר, ומניין הוא ימצא כעת למי לומר "שלום עליכם"? הנה משמים עיכבו אותי עד עכשיו, ככה "נפלת" עליו בדיוק בזמן, הוא שמח כל כך ואמר לי "שלום עליכם" וכו' שלוש פעמים."

כרטיס ועוד כרטיס

"מצאתי בבית המדרש כרטיס אשראי, השם של בעליו היה כתוב באנגלית, ניגשתי לחבר שתירגם לי את השם לעברית וכך זכיתי להשיבו לבעליו. היות ועסקתי עם השבת הכרטיס ההוא נזכרתי בכרטיס שלי, מיששתי בכיס ופתאום גיליתי שגם הכרטיס שלי אבד! חיפשתי אותו במשך זמן מה, וכשהתייאשתי החלטתי להתקשר לחברת האשראי ולבטל את הכרטיס, ממש באותו הרגע שהרמתי את הפלאפון על מנת להתקשר מצאתי בס"ד את הכרטיס שלי במקום בלתי צפוי, מה שחסך ממני עוגמת נפש מרובה של הזמנת כרטיס חדש והמתנה עד שהוא יגיע..."

לא יכול להסיע אותי ב100 ש"ח בלבד. סיפרתי לו על הדרך המופלאה בה קבלתי משמים את 100 ש"ח, הוא כל כך התפעל מהסיפור עד שביקש להיות חלק משרשרת ההשגחה והוא הסכים לקחת אותי לאלעד ב100 ש"ח."

מי עזר למי

"כשביקרתי בירושלים מצאתי בחנות ספרים ספר נדיר אותו כבר חיפשתי הרבה זמן, לא היה עלי כסף והתקשרתי לחבר בבקשה שישלם עבור הספר הזה על ידי נתינת פרטי האשראי שלו, ושמואחר יותר אחזיר לו את הסכום, הלה הסכים לעזור לי, וכיוון ששמע שמדובר בחנות ספרים הוא ביקש שאשאל את המוכר אם יש לו ספר מסוים שאותו הוא מחפש כבר הרבה זמן, כשהמוכר שמע את שאלתי הוא התפעל מאוד ואמר לי: תדע לך שכבר הרבה זמן הספר הזה אזל מכל חנויות הספרים, וממש בשעה האחרונה הגיע אלי הסוכן של הספר הזה ואמר לי שהוא מצא במחסן שלו עשר ספרים כאלו, הוא בחר להביא לי אותם ממש בשעה האחרונה. כך התברר שהחבר שבא לעזור לי עם האשראי נעזר על ידי ברכישת הספר שהיה מאוד חשוב ונצרך עבורו."

כך קיבלתי חיזוק

"יום אחד היה לי וויכוח עם אחד השכנים, הוויכוח הזה גרר אותי לכעס. מיד לאחר מכן חשתי תסכול גדול על שנשלתי בכעס, נכנסתי לבית הכנסת להתפלל וכשהתיישבתי מצאתי על השולחן את העלון הנפלא 'השגחה פרטית', ובאופן מופלא בדיוק היה כתוב שם שגם אם יהודי נכשל באיזה עניין אל לו להיכנס לצער ותסכול וכו', ותמיד צריך להסתכל קדימה, ומכאן ואילך להישמר יותר."

קיבלתי תשובה משמים

גבאי בית כנסת פגש אותי וביקש שאבוא בשבת קודש למסור שיעור קצר בבית

קוראים יקרים!

בחודש אלול זכינו להו"ל בס"ד גיליון מיוחד בשם:

לקראת שמיטה

ובו מאמרים וסיפורים להבנת מטרת שנת השמיטה והדרך המיוחדת

בעבודת השם בשנה זו

הגיליון מתאים לכולם, ונכתב בשפה השווה לכל נפש
ניתן לקבל את הגיליון להדפסה עצמית דרך הדוא"ל

089743208A@gmail.com

תושבי קרית גת והסביבה מוזמנים

השיעור השבועי

באור החיים הקדוש ופנינים בפרשת השבוע

בשילוב סיפורים מרתקים הנחשפים לראשונה, עצות וסגולות

עקב המעבר לשעון חורף - יוקדם לשעה 8:00 בערב

השיעור מתקיים בס"ד בכל יום חמישי בשעה 20:30

בבית המדרש המרכזי "קרעטשניף" רמות דוד – קרית גת

לטובת נשמת

האדמו"ר מגדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

לזכות התורם לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

יגעת י ומצאתי

מאמרים וסיפורים בני זמנינו
לחיזוק עמלה של תורה בשמחה

אלבום

מעטרת
בהסכמותיהם
של גדולי
ומאודי הדור
שליט"א

הוספר
שנתק לנדים
חונת מתיקות
ושוחה בתורה

- < מזה אני יכול לעשות כדי שאזכה ליותר חשק ותענוג בלימוד?
- < האם גם לגדולי ישראל לפעמים לא היה חשק, האם גם הם נפלו ונכשלו?
- < למה יש כאלה שלא עובדים את השם והזקא להם יש "חיים טובים"?
- < איך אדע אם הביקורות שלי על עצמי נובעת מהיצר הטוב או מהיצר הרע?
- < כיצד אידע אם הקטאה שלי באחרים נובעת מקנאת סופרים?
- < למה השם לא מסיר ממני את כל המפריעים להתעלות?

הפעה ראשית - ספריית גיטלר

להשיג בחנויות הספרים המוכרות
להזמנת בכמויות 08/9743208